

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou ve věci

žalobce: **D. N. N.**, narozený dne -, státní příslušnost -
t.č. pobytem -,
zastoupen advokátem JUDr. Jaroslavou Šafránkovou
sídlem Lublaňská 673/24, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2016, č. j.: OAM-83/ZA-13-K08-2010,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2016, č. j.: OAM-83/ZA-13-K08-2010, jímž nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce v žalobě namítal, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) nejsou drobné rozpory ve výpovědi důvodem pro konstatování její nevěrohodnosti, zapadá-li jako celek do kontextu obecně známých a doložitelných událostí a pokud zůstává zachována celistvá příběhová linie. Mezi jednotlivými výsledky uplynulo dlouhé období, mezi prvním a posledním rozhovorem šest let. Po takové době si nelze vzpomenout na

detaily svého odchodu a nastalých událostí. Žalobce viděl svého syna naposledy jako adolescenta, proto pro něj bylo při rozhovorech obtížné představit si jej jako dospělého muže. Výpovědi se liší jen v detailech a situace ohledně uvěznění žalobcova syna se vyvíjela; zda byl syn zadržen policií či vojáky je irelevantní, jelikož v zemi se rozdíly mezi jednotlivými ozbrojenými složkami stírají. Žalovaný některé zprávy označil za zastaralé a vyloučil je z posuzování, avšak právě ony jsou určující, neboť na jejich základě lze posoudit, zda k žalobcem vyličeným událostem mohlo dojít; na základě nesprávného posouzení důkazů došlo k nedostatečnému zjištění skutkového stavu.

3. Chybně byly vyhodnoceny i skutečnosti svědčící pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Přitom otec i syn žalobce byli vězněni z politických důvodů. Otec byl letcem v armádě bývalého prezidenta a uvězněn byl s ostatními letci; jako více lidí z administrativy bývalého prezidenta byl odstaven a zbaven života. Současný prezident je syn muže, který připravil o život žalobcova otce, přitom v zemi zachovává tvrdou linii. To, co se stalo příbuzným, zakládá důvodné obavy, že by se totéž mohlo stát žalobci, stejný názor má i Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Snaha o zabavení otcova majetku představuje azylově relevantní důvod, jelikož k němu došlo z důvodu otcovy politické příslušnosti. Snaha o zabavení majetku ovšem není důvodem, proč žalobce vlast opustil. Není též důležité, zda byl žalobce ve vlasti politicky aktivní, poněvadž k pronásledování může dojít i na základě domnělé politické příslušnosti.
4. Dále se žalobce stran výše tvrzeného odvolává na blíže nekonkretizované podklady, jež žalovaný z rozhodování vyloučil, jakož i na pět dalších zpráv, které však soudu nepředložil. Jedná se o zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojeného království o lidských právech a stavu demokracie za rok 2015 ze dne 21. 4. 2016, podle níž se v zemi roku 2015 zhoršily lidsko-právní poměry, což se projevovalo svévolným zatýkáním, vězněním, útoky na svobodu projevu, mimosoudními popravami prováděnými tajnými agenty a objevovaly se zprávy o mučení politických aktivistů; o zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv za rok 2015 ze dne 13. 4. 2016, která popisuje potlačování politických práv, práva na domovní svobodu, nerušený výkon rodinného a soukromého života, vnitřní ozbrojené konflikty probíhající v mnoha regionech, nezákonná zatčení a věznění bez řádného soudu, politické vraždy a další závažná porušování lidských práv; podle zprávy organizace Human Rights Watch byly ve věznicích drženy děti bez formálního obvinění a právní pomoci, a to pouze na základě domnělé příslušnosti k ozbrojeným rebelům, zpráva stejné organizace ze dne 18. 3. 2016 se zmiňuje o objevení masového hrobu v hlavním městě K. v noci z 18. na 19. 3. 2015; za pozornost stojí i zpráva organizace Amnesty International o stavu lidských práv v zemi za rok 2010 ze dne 13. 5. 2011.
5. Výše uvedené dokazuje, že žalobcova výpověď představuje reálný popis událostí a bezpečné poznání osob, jež do nich byly zapojené. Drobné detaily ve výpovědích jsou dány časovou prodlevou a pouze nepřímým žalobcovým zapojením do událostí, neboť byl donucen dělat ozbrojencům řidiče. Státní moc v žalobcově vlasti používá proti skutečným i domnělým odpůrcům sílu a v několika případech se uchýlila k politickým vraždám.
6. Do soudního spisu žalobce doložil ověřenou kopii oddacího listu, podle kterého se dne 24.9.2016 v ČR oženil s K. M. narozenou na S., a nájemní smlouvu, z níž má vyplývat společné soužití obou jmenovaných v konkrétní bytové jednotce.
7. Žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

8. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. K porušení zákonných ustanovení nedošlo, byl zjištěn skutečný stav věci, v potaz bylo bráno vše, co žalobce v azylovém řízení sdělil, rovněž opatřené podklady jsou dostatečné. Žalobce nevyvíjel a nevyvíjí veřejně politickou činnost, v pohovoru ze dne 3. 3. 2016 sdělil, že se již v souvislosti s pomocí rebelům ničeho neobává; přitom rozpory ve výpovědích zdůrazněné na s. 7 a 8 napadeného rozhodnutí způsobují nevěrohodnost žalobcových tvrzení. Žalobce o mezinárodní ochranu požádal z důvodu legalizace pobytu v ČR. Tvrzení ohledně žalobcova otce jsou ničím nepodložené domněnky, navíc z dostupných informací nelze dovodit politický motiv zabavování majetku. Pokud jde o podklady, je nutno vycházet zejm. z aktuálních zpráv, nikoliv ze zastaralých, jelikož musí být posouzeny současné poměry v zemi původu. Žalobce nebyl zkrácen na právech a nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘS“).
10. Soud ve věci rozhodl při jednání, protože na jeho nařízení žalobce trval.
11. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce, občan K., podal dne 4. 3. 2010 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Uvedl, že je k. národnosti, náboženským vyznáním křesťan (člen katolické církve), nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo organizace; je svobodný, oba jeho rodiče zemřeli (matka roku 2002), mimo území ČR se nezdržují žádní členové rodiny, v jeho vlasti nezůstali žádní příbuzní, vůči nimž má nějaké závazky. Je zdravý. Má nedokončené základní vzdělání a žádné odborné předpoklady k výkonu povolání, čtyři roky pracoval jako mechanik, pak coby řidič nákladního automobilu. Nikdy proti němu nebylo vedeno trestní stíhání. Vlast opustil dne 8. 11. 2009, měl problémy s policií, jelikož spolupracoval s rebely, měl problémy s vládou, policie na něj vydala trestní oznámení, proto se musel schovávat, policie jej vinila ze spolupráce s rebely, celá jeho rodina byla po změně režimu pronásledována, otec působil za předchozího režimu v armádě. O mezinárodní ochranu žádá, protože byl ve vlasti pronásledován. V ČR je poprvé, o udělení mezinárodní ochrany v minulosti nikdy nežádal. Od odjezdu z vlasti neopustil území členských států EU. V případě návratu do vlasti se obává, že mu hrozí trest smrti zastřelením. Žalobce žádá o mezinárodní ochranu, protože je pronásledován kvůli spolupráci s rebely.
12. Během pohovoru vedeného dne 31. 3. 2010 žalobce dále uvedl, že ve vlasti žil v provincii E. ve městě G. V mládí žil v K., tam se i vyučil řidičem-mechanikem. Když nastoupil k moci K., zabil všechny lidi z bývalého režimu včetně žalobcova otce coby armádního pilota; celá rodina utekla do G. V G. měl nákladní automobil, 26.10.2009 tam přišli rebelové se zbraněmi, ale bez uniforem, chtěli po něm, aby je odvezl do lesa, jel s nimi jako řidič, u města D. pak žalobce s některými vojáky čekal v autě, zatímco ostatní ve městě bojovali, bojovalo se několik dní až do 30. 10. 2009, poté měl žalobce vjet do dobytého města, ale státní voják způsobil velkou zbraní výbuch žalobcova automobilu. Nevěděl, co má dělat, velitel povstalců mu nabídl místo svého řidiče, poté došly zprávy o vojácích chystajících se na rebely, povstalci proto pomohli žalobci do sousední S., velký podíl na pomoci měl jistý B., což je velitel, který pracoval pro bývalý režim, nyní působí v nové vládě a zastává funkci velitele armády. Do S. s ním jel i B., který rovněž spolupracoval s rebely, proto oba odjeli do K., tam potkali námořníky a šli do přístavu, žalobce zaplatil 1 800 dolarů, B.

přidal 200 dolarů a cestovali lodí do Evropy. V Evropě jej dva muži odvezli autem do ČR. Do G. rodina utekla roku 1997, byla s ním sestra s neteří a jeho syn; když utekl, nechal tam syna, jemuž je 14 let, musí být v G., syn se nachází ve vězení a neví, kde se vyskytuje jeho otec. Když zemřela sestra, nechala mu na starosti neteř, ve vlasti nechal dvě děti. Do G. utekl se synem, sestrou a neteří, žalobcova matka zemřela již dlouho předtím, v G. žije děd z otcovy strany. V žádosti neuvedl další příbuzné, protože sestra zemřela a se synem to byl omyl, má tam syna a na starosti neteř; je dlouho rozvedený, matka syna žije v K. Matka zemřela dříve než otec, a to roku 1992, nepamatuje si, že by v žádosti uváděl jako rok úmrtí matky 2002. Otec byl vězněn, jedli něco pokaženého a zemřel, K. po svém nástupu mluvil o nutnosti zabít těch, kdo pracovali pro předchozího prezidenta M. Žalobce sám žádné problémy v K. ani v G. neměl. Pronásledování nebyl jeho problém, ale problém jeho otce, otec měl v K. byt, měl problém s novým režimem, chtěli mu zabavit byt, ale k tomu nedošlo. Když žil v K., byl v nebezpečí a sestra navrhla odjet za dědou. Otec zemřel, hodně se stěhovali, otcův bratranec podal kvůli bytu stížnost, rodina odešla z K. Když potkal rebely, děti byly u děda. Rebely poznal, neboť neměli uniformy, přinutili jej, aby je odvezl. Město D. opustil dne 5. 11. 2009, od 5. 11. do 8. 11. působil u velitele rebelů jako řidič. Pak už se nemohl vrátit domů, protože spolupracoval s rebely, mohli by mu nevěřit, že byl ke spolupráci donucen, zvláště když byl v bývalém režimu činný jeho otec a patří ke kmeni minulého prezidenta. Velitel povstalců mu řekl o zadržení syna vládními vojáky, zadrží-li ve vlasti někoho, čeká jej jistě uvěznění. Jet až do Evropy navrhl B. Ve vlasti má stále problém s vládou, vláda na něj podala trestní oznámení ještě v zemi původu, řekli mu to povstalci. Při podání azylové žádosti se jej nikdo neptal, zda je jeho syn vězněn, proto před chvílí nezmínil vydání trestního oznámení; nikdo se jej též neptal, zda byla policie u něj doma. Na příbuzné ve vlasti nemá žádný kontakt. Žádost o mezinárodní ochranu si nevybral, řekli mu to lidé, kteří jej do ČR dopravili. Další problémy, kvůli nimž žádá o mezinárodní ochranu, nemá, dnes zmínil všechny důvody.

13. Dne 5. 9. 2011 se s žalobcem konal doplňující pohovor, v němž sdělil, že při nástupu K. odvedli otce a další do kasáren, kde byli zavražděni, otec byl patrně otráven, otec totiž onemocněl, chodili jej navštěvovat do nemocnice, ale bylo pozdě, zemřel. Začali podnikat kroky proti vládě a po šesti měsících se vláda snažila zabavit otcův majetek, žalobce měl postavení prvorozeného syna, proto byly vládní útoky zacílené na něj. Měl dvě děti se dvěma ženami, rozhodl se ukrýt na venkově. Přestože obdržel 2 500 dolarů, nemohl se vrátit do vlasti už kvůli tomu, co se stalo v K. Odnесли to za svého otce, sestra byla otrávena, syn byl zatčen na devět měsíců, pustili jej až nedávno. O odvezení svého syna se dozvěděl až v ČR, a to od své sestry, potom sestru otrávil, syna pustili díky vysoce postavenému politikovi, který byl též otráven. O zadržení svého syna se dozvěděl od dědečka, na kterého sehnal číslo přes známého. Syna zadržela místní policie, chtěli jeho zadržení použít jako nátlak na žalobce, aby se policii přihlásil. Policie jej hledá, protože má vysvětlit, jak vezl povstalce. Pan E., kterého dříve označoval za jednoho z rebelů, je starosta města D., ale byl mezi rebely a spolupracoval s nimi, ač byl vedoucím vojáků ve městě. Dříve uváděl, že o zatčení syna se dozvěděl ve S., ale poskytuje koherentní informace, neboť o zatčení syna a dědy se dozvěděl už v A., ale nebylo to jisté, skutečnou jistotu získal až v ČR. Doma jej též hledala policie, o čemž se v pohovoru zmínil dříve, ale tlumočnický jej neslyšel. O hledání policií se dozvěděl od dědy; o hledání policií se poprvé dozvěděl již ve S., tam se setkal se dvěma lidmi, kteří mu to řekli, vlastně ještě před těmito lidmi mu to řekli povstalci, jak uvedl dříve; odlišné informace žalovanému nepodává. Přestože je D. vzdáleno od G. stovky kilometrů, měli povstalci své informační kanály, a

tak se dozvěděli, že je hledán policií. Ačkoliv se držel během bojů o D. stranou v nákladním voze, poznali ho někteří lidé, přitom D. je podřízeno G. Minule též tvrdil obdržení částky 2 500 dolarů, překladatel dříve neuváděl přesné údaje. Peníze obdržel, protože vezl automobilem povstalice, navíc mu byl vůz zničen. Co se týče současné situace rodiny, je jich šest, jeden v J., další čtyři sourozenci v K., jedna sestra zemřela nedávno, další je vdaná v M., otec jim nechal pět domů, v nich však nikdo z příbuzných nežije, protože jsou hledaní. Sestra opravdu zemřela nedávno, to dítě, o které se staral vedle syna, bylo dávno zesnulá sestřenice. Když byl otec zatčen, byl odveden k vymytí mozku, ale následně byl s ostatními zlikvidován. Dále chtěl opravit, že jej prý o odvezení syna informovala sestra, to neřekl, údaj má od dědy, na nějž získal kontakt od kamaráda.

14. Dne 9. 9. 2011 se žadatel seznámil s podklady, jak tvrdil, jde o informace o zemi, ale hlavní je jeho konkrétní problém, v pondělí mu zemřela babička, zůstal jen děd. Jinak nic dodat nechce.
15. Další doplňující pohovor se konal dne 27. 12. 2012. Žalobce nechtěl sdělit aktuálnější skutečnosti, vše zůstává stejné, odkázal na obsah předchozích pohovorů; vážnou nemocí netrpí.
16. Téhož dne byl žalobce opět seznámen s podklady, dodat nic nechtěl.
17. Další seznámení se s podklady proběhlo dne 23. 9. 2014. Během úkonu žalobce sdělil, že většina lidí utíká z ekonomických důvodů, někteří ne. Otec byl pilot a spolupracoval s prezidentem M., přívrženci současného prezidenta rodině vzali dva byty, zůstali jim jen tři, problém s byty se stal, když už byl v ČR. Shromážděné informace jsou pravdivé, doplnit podklady nechce.
18. Následující doplňující pohovor se konal dne 3. 3. 2016. V rámci pohovoru žalobce sdělil, že nemá aktuální informace o zemi původu. Když odejde zpět do vlasti, vláda po něm bude chtít, aby vrátil doklady od otcova domu, dají jej do vězení a udělají nátlak. V prosinci přišla policie do místa jejich bydliště v K. a hledala doklady, údaje má od dcery. Synovi bude 15 let, k tomu, proč před šesti lety uváděl synův věk 14 let, se vyjadřovat nechce. V prohlášení se o dceři zmiňoval, jmenuje se G. Syn byl přibližně dva roky ve vězení, nepamatuje si kdy. Otec postavil dům, ale půda prý patří státu, pokud policie získá doklady, nemovitost se jistě zbourá; doklady nechce vrátit, kvůli tomu měl ve vlasti problémy, to byl hlavní důvod útěku z K. do G. Dům v současnosti obývají otcovi příbuzní. Má na parcelu dekret osvědčující vlastnictví, bez dekretu by uznával vlastnictví státu; za současné situace nechce doklady vrátit. Toto je jediný důvod, proč odmítá návrat do vlasti, problém, kvůli němuž utekl z G. už byl vyřešen, žádná hrozba neexistuje. V soudobé diktatuře nemůže využít vnitřního přesídlení. Ve vlasti by nezůstal na svobodě, budou chtít dokumenty a vzít si parcelu. Bydlí v P. s přítelkyní, znají se od března 2015, od června či července žijí ve společné domácnosti, plánují svatbu. Zda by se s ním byla přítelkyně ochotna vrátit do vlasti, záleží na ní. Minulý rok si zkoušel legalizovat pobyt jiným způsobem, ale nebyl úspěšný.
19. Dne 20. 4. 2016 se žalobce mohl seznámit s podklady. Nechtěl se seznámit s obsahem podkladů a vyjádřit se ke zprávám, zdrojům informací ani způsobu jejich využití. Doplnění podkladů nenavrhl a nic dalšího neuvedl.
20. Dále soud přistoupil k vlastnímu posouzení žalobních námitek.

21. Soud musí předně upozornit na prokazatelné zásadní, ba systémové rozpory v žalobcových výpovědích, které ve svém souhrnu žalobcova vyjádření činí značně nedůvěryhodnými.
22. Některé významné, ale zdaleka ne všechny rozpory v žalobcových výpovědích zdůraznil žalovaný na s. 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Rozpory se výrazně projevily např. v tvrzeních o rodině. Podle údajů v Žádosti se na území D. nenachází žádní členové jeho rodiny, v Pohovoru ze dne 31. 3. 2010 hovoří o synovi a neteři, o které se staral, v Pohovoru ze dne 5. 9. 2011 hovoří o dvou vlastních dětech, jež měl se dvěma ženami, ale následně o druhém dítěti mluví jako o dceři své sestřenice. V pohovoru ze dne 3. 3. 2016 mluví opět o své dceři, syna zmiňuje až na dotaz správního orgánu. Při pohovoru v roce 2010 uváděl jako věk syna 14 let, v pohovoru roku 2016 hovoří o patnáctiletém synovi. Co se týče hledání žalobce policií a zatčení jeho syna, podle Pohovoru z roku 2010 mu to oznámil velitel rebelů ve S., jak však uvedl v Pohovoru z roku 2011, o zadržení syna a o hledání ze strany policie se dozvěděl od svého děda až v ČR, pak ve stejném pohovoru hovořil o dvou lidech ve S., kteří mu o hledání policií řekli, nakonec jej správní orgán konfrontoval s předchozí výpovědí a žalobce opět tvrdil, že má informace od rebelů. Pokud jde o osobu E., nejprve jej žalobce označoval za rebela, posléze naopak za starostu města D., v žádosti uvedl jako rok úmrtí matky 2002, později 1992, rovněž částka, kterou dostal od rebelů, byla původně 2 000 dolarů, později uváděl žalobce 2 500 dolarů atd. Podobných nesrovnalostí obsahují žalobcovy výpovědi mnoho, což je činí značně nedůvěryhodnými. V souhrnu se nejedná o žádné detaily, jak se snaží žalobce bagatelizovat v žalobě, ale o systémové uvádění nepravdivých údajů. V tomto ohledu žalobce neunesl své břemeno tvrzení.
23. Další žalobní námitka se týkala neudělení azylu. S žalobcem byl krátce před rozhodnutím o jeho žádosti veden dne 3. 3. 2016 poslední doplňující pohovor, aby bylo zjištěno, jaké případné důvody pro udělení mezinárodní ochrany stále přetrvávají. Jako jediný důvod byl uveden spor žalobcovy rodiny o parcelu se státem. Na přímý dotaz správního orgánu žalobce odpověděl, že jiný důvod v současné době nemá a problém v souvislosti s povstalcí už byl vyřešen, v této záležitosti mu již nic nehrozí. Během posledního pohovoru žalobce ani příliš nezajímalo dříve tvrzené uvěznění syna, ba syna jako svého příbuzného zmínil až k dotazu správního orgánu. V posledním pohovoru žalobce také neupozorňuje na otcovo věznění a pronásledování ani na problémy se státními orgány, které by měl v souvislosti s činností svého otce, kromě sporu o parcelu. Tedy, podle tvrzení samotného žalobce v azylovém řízení je jediným přetrvávajícím důvodem žádosti o mezinárodní ochranu spor se státem o parcelu, která patřila jeho otci. Jiné azylové důvody nepřichází v úvahu, protože žalobce všechny ostatní dříve předestřené obavy označil v posledním pohovoru za irelevantní.
24. Co se týká sporu o parcelu, uvádí žalobce v žalobě výslovně, že snaha o zabavení majetku není důvodem, proč vlast opustil. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany není zmínky o pozemkovém sporu mezi žalobcovou rodinou a státem, v následujících pohovorech o celé věci spíše náznakem mluvil a částečně ji spojoval s tvrzenou perzekucí svého otce. Zpráva organizace Freedom House ze dne 28. 1. 2015 v kapitole G. Osobní autonomie a práva jednotlivce označuje konfiskaci majetku v D. za častý jev, protože neexistuje právní titul k většině pozemků, držba je zvyková. Zabavování pozemků tak není v žalobcově vlasti vázáno na příslušnost k určité azylově relevantní skupině. Žalobce uvedl během pohovoru dne 31. 3. 2010, že on sám v K. ani v G. žádné problémy neměl, a to až do opuštění vlasti. Jak vyplynulo z pohovorů, žalobce se obává zabavení parcely v K., část rodiny včetně

žalobce přitom žila od roku 1997 v G. Žalobcem vyličené skutečnosti ohledně pozemku působí spíše jako právní spor než pronásledování ze strany státu. V domě dosud bydlí příbuzní žalobcova otce, pokud by byla rodina pro jeho spolupráci s předchozím režimem ve vlasti pronásledována, patrně by byla z domu vyhnána. Státní orgány požadují po rodině doklady od nemovitosti, což opět svědčí spíše úřednímu postupu než svěvolí. V souvislosti se zabavením pozemků v K. tak soud neshledává žalobcovy obavy z pronásledování důvodnými. Státní orgány se primárně zajímají o pozemek, nikoliv o osobu žalobce.

25. Žalobce v žalobě odkazuje na pět dalších zpráv a z některých i lakonicky cituje a neuvádí konkrétní žalobní tvrzení, která chce dotýcnými zprávami doložit. Přitom žalovaný shromáždil v azylovém řízení dostatečné, objektivní, relevantní a aktuální podklady, navíc v žalobě není jako tvrzení namítáno podstatné zhoršení situace v zemi původu po právní moci napadeného rozhodnutí ve vztahu k žalobci, jeho individuálním poměrům a jeho azylovým důvodům.
26. Úkolem žalovaného bylo především zjistit situaci v D. ke dni vydání napadeného rozhodnutí, proto žalovaný vycházel zejména z nejaktuálnějších podkladů. Nedávalo by smysl, aby správní orgán posuzoval stav sedm let starý; takový postup by ani nemohl být ve prospěch žadatelů o mezinárodní ochranu. I kdyby žadatel zemi opustil v době, kdy byl skutečně ohrožen, a situace ve vlasti se následně zlepšila, byly by relevantní aktuální poměry. Soud za této situace nepovažoval za nutné provádět doplňující dokazování, neboť žalobce neuvedl žádná nová tvrzení, která by chtěl zprávami o zemi původu dokládat.
27. Pokud jde o vztah žalobce s občankou EU, žalovaný se mu ve svém rozhodnutí dostatečně věnoval. Žalobce soudu předložil oddací list o uzavření sňatku s K. M. a k nahlédnutí předložil rodný list syna narozeného dne 23.5.2017. Podle názoru soudu se nejedná o okolnost, jež by odůvodňovala nové meritorní projednání žádosti. Stejný názor vyslovil i NSS v rozsudku ze dne 24. 10. 2012, č. j.: 3 Azs 41/2012 – 24: *„Ovšem i kdyby v daném případě bylo vůbec možné hovořit o naplnění pojmu rodinného, resp. soukromého života, je třeba si uvědomit, že ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy. V projednávané věci je zřejmé, že nutnost vycestování natolik zásadní zásah do osobního života žalobce nepředstavuje. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem stěžovatele, že žalobce může se svojí přítelkyní žít v místě, kde budou mít oba pobyt povolen, zcela jistě to nemusí být výhradně na území České republiky. Nejvyšší správní soud tedy nepřisvědčil názoru krajského soudu, že vztah žalobce s jeho přítelkyní, která je českou státní občankou, bylo možné považovat za takovou novou skutečnost, která je relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany a která by tudíž byla důvodem pro meritorní posouzení jeho opakovaně podané žádosti.“*
28. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 SŘS jako nedůvodnou zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 SŘS. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

Praha 11. ledna 2018

Mgr. Dana Černovská v.r.
samosoudkyně